

СЕЗИБ ПУРИБМАН

Эй ёрим-ей, кўзларингиз қароси
Не балориг оловлари оташин.
Ипроқланмас соғинчларим ароси,
Сиз сезмайсиз, сезмайсиз-а, сезмайсиз.

Оташингиз дениз каби мавжулар,
Чўкиб-чўкиб ёнишларга чидайман.
Ишк азоби дунё бўйн ажваланар,
Йўк, билмайсан, билмайсан-а, билмайсан.

Менинг учун ийглаётир қалалар,
Рұхсингориз сатралар соғон.
Достонларда баён бўлдик, меҳрибон,
Сезмайсиз-а, олия хаёл, сезмайсиз.

Халқ қўшиқлари магизларида,
оҳангларида хар доим бир табий маъно,
ташеб, оҳорлар кўраман. Улар бир
ўқиглардан сезилиб-сезимайди. Аммо
сўнг диккат-эътиборингиз нигоҳини
терарон каратсангиз... анча-мунча
кадрларга дуч келасиз.

Гулчехринг шеъларини биринчи
бор ўқиганимда хам шундай холатга тушдим.
Қайта ўқиганимда... қандайдир
дилдорликларни топгандай, кўргандай
бўлдим. Шеъларидаги факат ёшлик-
кагина хос латофатли бир оҳанг кадим
холатга дуч келасиз.

...Ер бунчалар ҳам қаттик,
Тои билан ёрсаммикан?!
Остондан тупргани
Кўз ёшга қорсаммикан!?

Барногул СОЛИЕВА

Ут қўйдингиз, ёниб бўлди дилхонам,
Сездингиз-у, седиришин билмайсан.
Ахир бизлар ёниб бўлдик, тўклидик,
Энди бизлар сезмасликни билмаймиз.
Андижон.

Ёки:

...Онам айтар мен сени
гулдан сўраб олганман.
Ёки:
...Зормас күшлар донингизга,
Темадими жонингизга.
Ойга қўшиқ айтиб беринг,
Балки тушар ённингизга.

Гулчехра Паркентнинг Номданак киш-
лигидан. Тоф кизи. Марварид булоқлар
сувини ишиб, шаффоҳи холовардан си-
мириб шеър йўлига тушибди. Калами-
дан кадимий оҳанглар, маънолар жаранг
бермоди.

Ок йўл, Гулчехра!

Азим СУЮН

Шоир пешонасиға
Битилган истиқбоддай.

***

Бўлмаганин бўлдирмайсиз,
Хеч кўнглимин тўлдирмайсиз.
Ари чақса кўзинтиздан,
Етиб олиб ўлдирмайсиз.

Сизда ҳаҳр етишимайди,
Менда меҳр етишимайди.
Доим ранжик юрасиз-а,
Нега фарҳ етишимайди?

Юлдуз санаб юраверинг,
Фозлар ўтсан, турвереринг.
Мен кетаман, сабабини
Шу гозлардан сўрайверинг.

Зормас күшлар донингизга,
Темадими жонингизга.
Ойга қўшиқ айтиб беринг,
Балки тушар ённингизга.

Энди қиё боқмагайман,
Кемангида оқмагайман.
Сиз тутқазган қоқигулни
Сочларимга тақмагайман.

ШОИР

Шеър фарзандга ўхшайди,
Ё сўнти ийўк хаёлдай.
Шоиринг қисматига
Тақдир биттага саводдай.

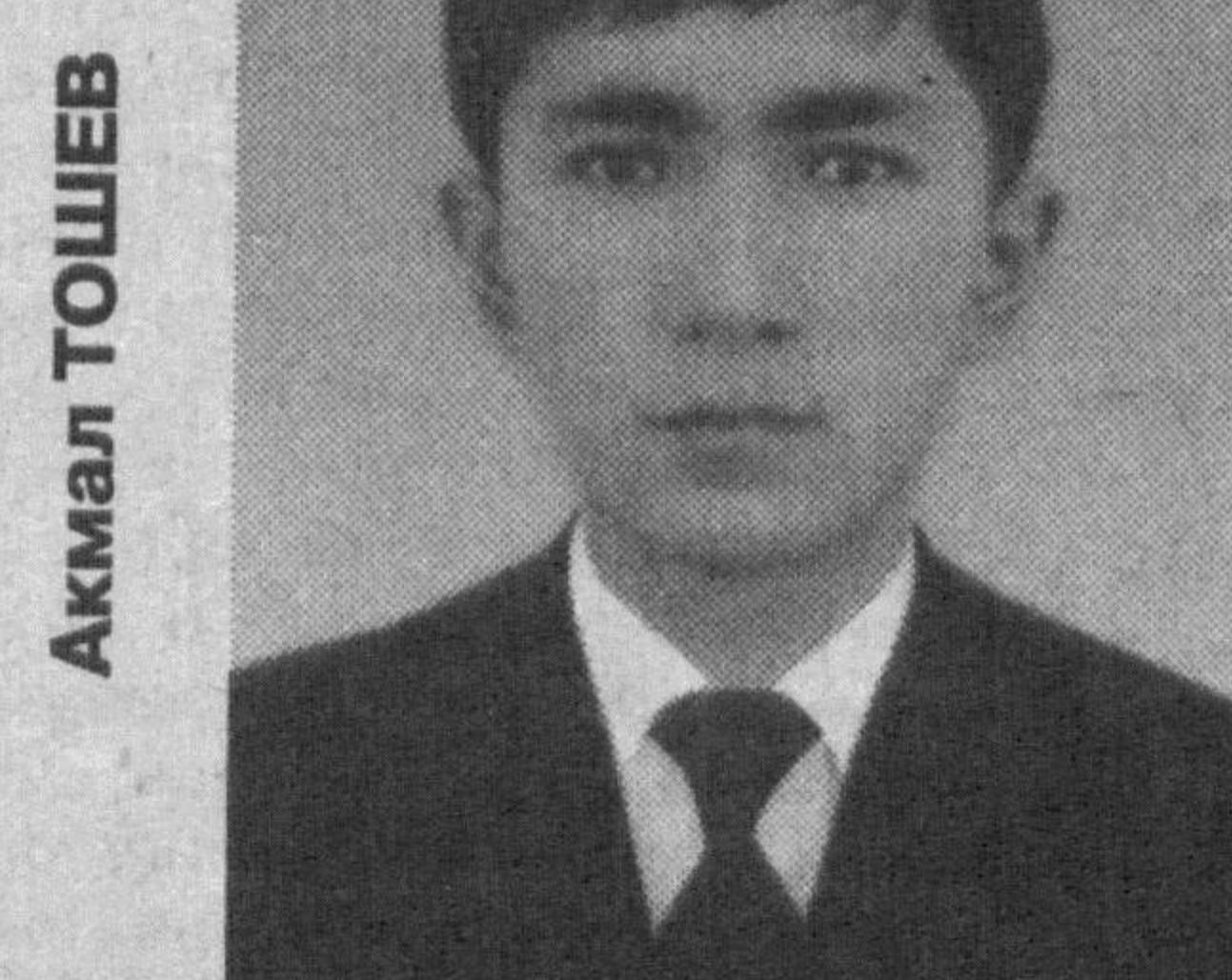
Шоирга осон тутманд,
Минг азобиг чўмади.
Юрагидан яратиб,
Юрагига кўмади.

Тиконнинг тиги бордир,
Кўчламайсан гиёҳдай.
Тилашолмас одамлар
Қоғоз билан сиёҳдай.

Гоҳ аёлни бир ёнда,
Кўнгил билан сирлашар.
Шоир қўнгил биргина
Шеър билан бирлашар.

Юрак ёнар тафтидан,
Гоҳ оловли гул бўлар.
Бир кечада ловувлаб,
Бир кечада кул бўлар.

Шеър фарзандга ўхшайди,
Ё сўнти ийўк хаёлдай.

Акмал ТОШЕВ

ташкилотлар ҳар ойда, йилнинг ҳар чор-
гидаги меҳнат илғорлари газетада бир-
бўлимда ишлаганим. Мен унга "Мирзакарим ака", деб мурожаат килардим,
у камтарлик билан "Мирзо дейверинг",
деб турб олди. Гарчи ёшимизда учн-
ката фарқ бўлмас-да, бундай дейваш-
га негадир сира тилим бормасди. Бун-
га, балки унинг газетада мендан бирор
аввал иш бошлаганин, эхтимал, сами-
мияти, одамхонлиги, бир зумда эски
кадрдонлардай бўлиб кетиши сабаб
бўлгандир. Шу-шу газетада етий иш
бига ишлаб, ёшлар нашриётiga ўтиб
кетганимга кадар "Мирзо" дейвашга
боти олмай юрдим.

Мирзо табиатан содда, очиқкўнгил,
кулгисининг узи булоқ сувидай шаффо-
фо, буғубон инсон эди. Унга ишонсан
мумкин эди. Гарчи ўзи кўмакка мухтоҳ
бўлса-да, ундан ёрдам сўргангарларнинг
бирорласига ўйк демасди. Мирзо йўк
дейвашни билмасди. Хизмат сафарига
отланётган ёхдим, агарки Мирзо-
нинг ёзигдаги костюмини ёки бўйин-
богини сўраб қолса, ёх иккимламай
ечиб беради. Умрида бирор марта,
кимдайдир шикоят килгани, нолигани
ё асабайлашганини ёслай олмайман. У
кўнглидагини очиқ-ойдин, шартта-
шуртта айтишга одатланган (балки бу
фазилат унинг тарбиясида бўлгандири!),
бирор бир ишингиз, ёзганинг ёки
айтанинг ёкмаса, кўнглига ўтириш-
маса, бу тўрдига ўзингизга, юзингизга
тот тортай адидиган жўмард дўстлар-
дан эди.

Етмишинни йиллари ёшлар газета-
сининг бош мавзуси — илгорлар, чўпнол-
лар, меҳанизаторлар, сувчилар, "дала
маликаси" номини олган маккакўху-
ри усталари бўлган. Булар ҳақида
очерк ёзмаган журналистга нон ўйк
эди хисоб. Бу ишлар матбуотидаги
шунчалар йўлга кўйиландик, бирор
йигинда катнашиб, бирор етакчи
тўррисида беш-олтига раками, бир-
иккита факти ён дафтарингизга ёзиз
олсангиз бас, бемалол очре ёзев-
ардандигиз. Уша йиллари газетада иш-
лаган Муҳаммаджон Кўшоков, Жўра
Саъдуллаев, Маҳкам Рахмон, Карим Ра-
хим, Жаббор Расоқов, Сафар Осто-
нов, Мирза Карим ва мен очерклар
ёзиши билан жиддий шугулланардик.
Вилоятларда чанг-тўзунга боти юриб,
пешма-пеш очерк коралардик. Юкори

Мирзакарим ва Мукаррама

кўра Мирзо хурсанд бўлди. Эшикдан:

"Ха номард, табризидан зўйин
бўлди-да", деб куичи кириб кел-
ди. Афсуски, мен унга у кадар кўп
марҳамат кила олмади. Тўқонинни ий-
лар бошпаридан тур-
муш ўтириб Мукар-
рама Муродова билан
биргаликда ёзган биринчи ма-
қолосини — Анди-
жонда бўлган но-
хуш воқеаларга муносабатни ёзлон
кила олмади. Бунга изан бўлмади.

Бошқа одам бўлса, кўлинга силтаб ке-
тарди. Аммо Мирзо бўндай кўмакиди,
тушунаман, деди-кўйди. Орадан бир
хафта ўт-ўтмас боска бир макола
билан хонаги кири кеди. Ўқиб чиқи-
ди, аниб-кинга жигор ётириз билди-
ргандан эми, "аши жайини аварин", деб кўй-
ни кетди.

Ийлар шу тарика тутиб боради. Бир-
орта очеркимиз "летучка" да мактаби
колса, биздан кўра баҳти инсон ўйк
эди. Китимаганди Мирзо очре ёзиши
така-так тўхтатиб, Кўкон тарихига
оид китобларни ўқиши кетиб кетди.
Бу хонаги, Бобурга багишлади.

Шеълар газетасида Собир Жўраев
имсили бир ахаконимиз ишларди. Мирзо
у билан гоҳ мөтёридан ошириб
хизмати юзини шеълар ёзиши
хизиллашарди. Баъзан ўзаро жиққамуш

тириб, кутубхона залларида қош қорай-
гича ўтирадиган бўлбиди. Орадан
бир-икки йўл тўғчи, унинг биз мутлак
кутмаган "Моҳларойим" асари пайдо
сурдари.

Мирзо Андижон фарзанди эди. Гап-
лари, иш тутиши хам "анжанча" бўлар-
ди. Хеч кадар масалада тортишмасди,
афтидан бирорнинг кўнглини гаш-
килб юйишидан ўзини тиради. Адабёт
газетасига ишга келганимда ҳаммадан
тириб. Тархиринга озигиб кайтади.
Арчалар худониг алқаганилари,
Дил ёзар, дардига бўйлиб ёзар.
Шавкат Раҳмон каби ёзар ҳайқириб,
Муҳаммад Юсуфек тўлғаниб ёзар.

Абдулла Ориповга

Али тоғлар руҳидек юксалар олам,

Куннинг бўйларидан сукун анқиди.

Тонга рўмолчасин тутган гиёҳлар,

Мовий кўлларида тошларнинг ҳиди.

Сабабини юзини тиради.

Дунёдаги энг чиройли кўзлар мон-

момининг кўзларидан...

Масъиди бир кўзларидан кўзларидан...

